

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Igor Ekert

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 grudnia 2016 r. **nr** (...)

1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. K. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), poczynając od dnia 1 listopada 2016 roku;

2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz A. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grzegorz Tyrka

VIII U 99/17

UZASADNIENIE

Dnia 23 listopada 2016 roku ubezpieczony A. K. wniósł o przeliczenie wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 roku, Nr 887.) – zwanej dalej ustawą emerytalną.

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury, albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (tzw. wwpw) emerytury nie przekroczył 250%.

Ubezpieczony wniósł odwołanie, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie wniosku złożonego dnia 23 listopada 2016 roku oraz zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o oddalenie odwołania.

Na uzasadnienie podano, że organ rentowy obliczył wwpw świadczenia na podstawie przedłożonego przez ubezpieczonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1978-1989; natomiast okres 1970-1977 organ rentowy przyjął wynagrodzenie za pracę z tzw. „kartoteki personalnej” załączonej do akt osobowych. Organ rentowy obliczył, że wwpw świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wyniósł 248,23%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w kopalni węgla kamiennego w okresie od dnia 14 lipca 1962 roku do dnia 28 grudnia 1989 roku, przy czym od dnia 1 lutego 1974 roku na stanowisku sztygara górniczego.

Decyzją z dnia 21 września 1987 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej i częściowo zawiesił w związku z kontynuacją zatrudnienia.

Zakład pracy ubezpieczonego posiada dokumentację płacową ubezpieczonego tylko za lata 1978-1989, i na tej podstawie wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7). Za wcześniejszy okres zatrudnienia ubezpieczonego dokumentacja uległa zniszczeniu.

Sąd zwrócił uwagę, że organ rentowy błędnie obliczył zarobek roczny za lata 1974, 1975. Zgodnie z porozumieniem w zakresie zmiany wynagrodzenia za pracę znajdującym się w aktach osobowych, ubezpieczony był uprawniony do wynagrodzenia zasadniczego w wysokości po 4 300 zł miesięcznie oraz dodatku funkcyjnego w wysokości po 1 000 zł miesięcznie za okres od dnia 1 lutego 1974 roku do dnia 31 grudnia 1975 roku. Organ rentowy pominął w swoich obliczeniach dodatek funkcyjny za w/w okres. Pracodawca wynagrodzenie za pracę, w tym dodatek funkcyjny wpisywał do tzw. „kartoteki personalnej” na podstawie angaży znajdujących się w aktach osobowych. Dodatek funkcyjny był wpisywany w kolumnie „premie” lub „poz. zaszeregowania”.

Od dnia 1 lutego 1974 roku, tj. objęcia stanowiska sztygara górniczego, ubezpieczony był uprawniony do dodatku funkcyjnego. W aktach osobowych znajduje się angaż ustalający prawo do wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Natomiast w „kartotece personalnej” pracodawca wynagrodzenie zasadnicze 4 300 zł wpisał w kolumnie „płaca podstawowa” a dodatek funkcyjny 1 000 zł wpisał w kolumnie „poz. zaszeregowania” (k. 126 akt ZUS).

Wyliczenia organu rentowego przedstawia poniższa tabela:

1	1970	116,33%	
2	1971	131,47%	
3	1972	123,56%	
4	1973	123,90%	
5	1974	132,91%	

6	1975	109,89%	
7	1976	131,78%	
8	1977	128,92%	
9	1978	257,16%	
10	1979	254,90%	
11	1980	295,08%	
12	1981	296,72%	
13	1982	339,20%	
14	1983	336,35%	
15	1984	356,31%	
16	1985	360,63%	
17	1986	424,97%	
18	1987	398,86%	
19	1988	346,46%	
20	1989	299,26%	
		4964,66%	:20
		248,23	

Wyliczenia Sądu za okres 1974-1975 są następujące:

1. 1974

(3 500 zł wynagrodzenie zasadnicze x 1 miesiąc) + (4 300 zł wynagrodzenie zasadnicze x 11 miesięcy) + (1 000 zł dodatek funkcyjny x 11 miesięcy) =

61 800 zł zarobek roczny : 38 220 zł średnia krajowa = 161,69 %

2. 1975

(4 300 zł wynagrodzenie zasadnicze x 12 miesięcy) + (1 000 zł dodatek funkcyjny x 12 miesięcy) = 63 600 zł zarobek roczny : 46 956 zł średnia krajowa = 135,44 %

Obliczony przez Sąd wwpw świadczenia z wybranych 20 lat pracy ubezpieczonego, przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia pracowniczego po przejściu na emeryturę, przedstawia poniższa tabela:

1	1970	116,33%	
2	1971	131,47%	
3	1972	123,56%	
4	1973	123,90%	
5	1974	161,69%	
6	1975	135,44%	
7	1976	131,78%	
8	1977	128,92%	
9	1978	257,16%	
10	1979	254,90%	
11	1980	295,08%	
12	1981	296,72%	
13	1982	339,20%	
14	1983	336,35%	
15	1984	356,31%	
16	1985	360,63%	

17	1986	424,97%	
18	1987	398,86%	
19	1988	346,46%	
20	1989	299,26%	
		5018,99%	:20
		250,95%	

Z powyższych wyliczeń wynika, że przyjęcie za lata: 1974-1975 tylko wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatku funkcyjnego pozwala ustalić, że wwpw świadczenia przekracza 250%.

/dowód z: akt ZUS, akt osobowych ubezpieczonego/.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w **art. 15** [podstawa wymiaru składek], z uwzględnieniem **art. 110 ust. 3** [wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru], jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w **art. 15** ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Ubezpieczony spełnia przesłanki zawarte w art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej.

Należy zwrócić uwagę, że organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję na podstawie przedłożonego przez ubezpieczonego dowodu, tj. druku Rp-7 za lata 1978-1989 oraz „kartoteki personalnej”. W przypadku ubezpieczonego należało obliczyć wwpw z okresu dowolnie wybranych 20 lat zatrudnienia pracowniczego poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia w trybie art. 110a ustawy emerytalnej, z tym że część okresu musiała przypadać po nabyciu prawa do emerytury.

W postępowaniu sądowym został przeprowadzony dowód z akt osobowych ubezpieczonego na okoliczność uzyskiwanego zarobku. Postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić wysokość wynagrodzenia za lata: 1970-1977, skorygować błąd organu rentowego w wyliczeniach za lata 1974-1975 oraz ponownie ustalić wwpw świadczenia, którego wartość przekracza 250%.

Skoro zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 110a ust. 1 ustawy emerytalnej, to na podstawie tego przepisu oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało uwzględnić odwołanie i przyznać prawo ubezpieczonemu do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110 a ustawy emerytalnej, poczynając od dnia 1 listopada 2016 roku, tj. miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku.

SSO Grzegorz Tyrka